

ואיסור כולל אהיבא דר"ש. אבל לר' יוסי מחייב תרתי באיסור כולל דלא מצי למימר דאליבא דרבי יוסי נמי אתנייה לפטורה דא"כ לא הוה טעני בר קפרא לערב מליקה בדיהוה דבצבת אחת פשיטא ליה לבר קפרא דלר' יוסי מיחייב תרתי ולהכי פשיטא ליה בצמון דלר' יוסי מיחייב

ותרתי באיסור כולל שעל כרחו ז"ל דאליבא דר"ש אתנייה ולא אליבא דר' יוסי ופליג רבי יוחנן ארבי חייל ובר קפרא: (א) **אמר ר' יוסי** הבערה ז"אוי יצאה. מימה דלטו מי לא מני לאוי גרידי והכי זר שאכל מליקה דליכא אלא לאו דנבלה וי"ל דאע"ג דבאיסור מוסף לר' יוסי חייל איסור קל על איסור חמור כדפריך רב דלא בפרק הנשרפין (פנהדרין דף פא. ושם) ולידון נמי באיסור אשת איש דהא מודה רבי יוסי כו' אע"ג דאיסור אשת איש קל מאיסור חמותו וצפרק אמרו לו (כרימות יד: ושם) גבי הא דלמנר ר' יוסי אס (א) זקן נשאה כו' משמע דמודה ר' יוסי דאיסור כרת חייל על חייו מימותו צ"ד משום איסור מוסף ז"מ באיסור כולל סנידא ליה לגמרא דלא חייל קל על חמור כדאמר בסוף גיד הגשה (חולין קא. ושם) מאן הא"י תנא דאיסור כולל באיסור חמור אית ליה כו' ולהכי פריך והאמר רבי יוסי הבערה ללא יאשה ואם כן היכי חיילא באיסור זרות הקשה ה"ר יעקב דאורלייני"ש דלמנאי לא מוקי לה בלגמא דאיסור שבת עבודה ליה זבועא כהונה ואין זה מיתה אלא הוה גרידא לפי שאין עבודה תמה כדאמר בפ"ב דיומא (דף נד:) דהשתא לא הוי קל על חמור דתרווייהו לאוי נינהו ואר"י דמ"מ איסור שבת קיל לפי שהותרה במקדש אבל אי הוה מיתה בהבערה הוה חשיב איסור חמור אע"ג דהותר במקדש ואיסור טומאה נמי אע"ג דהותר חל על איסור צעל מום משום (א) טומא שמישם במיתה ובעל מום שמישם בזהרה לרצונן דרבי בסוף גלו הן הנשרפין (פנהדרין פג.) אע"ג דכולה שמעתין בר קפרא ורבי חייל אליבא דרבי פליגי מודה רבי דלר' יוסי צעל מום שמישם בזהרה כרצונן דאמר בחולין (דף קג.) המורה אמרה יבא איסור נבלה ויחול על איסור חלב והיינו קל על חמור באיסור כולל ואר"י דלכל קל דהותר מכללו אלא היה כדאמר בס"פ גיד הגשה (שם) ואע"ג דנבלה נמי הותר במליקה שאני קדשים דכהנים משולחן גבוה קזכו כדאמר דיש חומרא בצנלה שכן מטמאה ואע"ג דיש חומרא בחלב דליכא בצנלה אין לחוש בכך כדאמרין

ואיסור כולל אהיבא דר"ש. כלומר היכי דאימרמי על ידי כולל אתניין רבי פטורה ואליבא דר"ש והיבא דאימרמי צבת אחת אתניין חיובא אבל מליקה לא אתנייה לפטור כלל דלא משכחמ לה ככולל אלא צבת אחת והתם ר' שמעון מודי: **וחייל בר קפרא לור שאכל מליקה.** דדמיא לכו דהוה נמי כקדשים חלל דמיחייב עליה תרתי וערבה בדיהוה לפטורה וכי ערבה לא חסיק דלעמיה דלא לאמר לא משתכחמ בצולל: ועיין צב. לאחר זמן כשנתקיימה צידו והיה שונה שלשמן צידו ואשכח דלא מיחוקמא אלא צבת אחת ושכח דהוה ערבה וסבר דר' אתנייה ואמר מדהא צבת אחת ופטורה הן נמי דאתנייה רבי לפטורה אפי' היכא דמימרמי צבת אחת אתניין: **למאן שירא.** כלומר (א) למאן מינייהו מודה צב דלא צעי לאפלוגי: **אילמא ר' יוסי** מודה זה השתא באיסור כולל דחד מינייהו קדים א"ר יוסי אחרון חל צבת אחת מיבעיא: **אלא לאו לר"ש.** ומדמודה במליקה ש"מ דהא דפליגי בהן היכא דאימרמי ככולל הוא דפליגי אבל

(א) [מוספתא פי"ה, (ב) שבת ע. פנהדרין לה: ספ. לעיל ו. א] [לעיל ז. א:] (ד) [למאן ספ. א:] (ה) [למאן לה. א.] (ו) [מן הכהונה רש"ל, (ז) [יומא ו. כחצות קה. קדושין ג. גיטין ל. א:] (ח) [למאן ספ. א:] (ט) רש"י ד"ה טעלו בעלמא הוא ואין כאן שבת כ"ל. מהר"י לנדא, (י) [נמנדר ה. א:] (יא) ר"י רש"י בר קפרא,

תוספות ישנים

התורה. וא"ת מאי טעמא דלית תנא דמי דקאמר ר' שמעון אינו חייל אלא מוסף אשת אח אחת תנא דמי דר' שמעון אמר אמי אלו דמי אלו משום אמת אחת אשה. דליכא לתרן כדמתרן לעיל כאן ששעא מת וכו' דהא לא מיירי כלל באיסור מוסף ובאיסור כולל אלא במוסף בת אחת. וא"כ צבת אחת היכי תתן הקושא. וי"ל דלעולם סבר דמיחייב על התמורה. ובהא פליגי דחד אמר דלשת אח תמורה משום דאקריא אף לאחר מיתה משא"כ בחמות אשה דהא לית לתרן כדמתרן ועל קצת דלמות אשה תמורה משום דלמות אשה לא מותרת אף שאין (לה) [ולן] צניט ואשת אח התורה אין (לה) [ולן] צניט: במאי צ"ל דלמאן דאיסור כולל באיסור תרתי היינו לקביו בין רשעים תמורים אצל באיסור בת אחת ר"ל צניט גמור דלא מסתבר ליה להלן. וכן לקמן דקאמר דלמנא ר' שמעון באיסור בת אחת מחייב תרתי לא משני לקובין בין רשעים תמורים. דלא מיסתבר ליה שמעון הן מילתא דאי לקביו בין רשעים תמורים אפי' באיסור כולל יהיה כן: פירי מטעות קמי או לאוי קמי איסור קמי פ"ה לעולם בקבלה והולכה. ואי פרכמ טעלו בעלמא הוא. הא לא קשה מיד דהא לא חמני אלא חייב שמים ואיכא למימר איסור קמי. ולא נהירא דהא אין זה איסורא כיון דלאוי אלא טעלו דאיסור מדרכין. לכן נראה דקאי אהא דלמריין לעיל אי בהבערה הא אמר ר' יוסי ללא יאשה. ועל זה קמי קשה מדי מטעות קמי חל לאוי קמי איסור יבא זה תשוב. וא"כ נמי דללא יאשה יומא דאיסורא דמדאורייתא הוא:

באיסור צבת אחת מיחייב תרתי ומיוצתא דבר קפרא מיוצתא: **שמיטה בור כשרה.** ואין כאן זכות: **טעלו בעלמא הוא.** ואין כאן (א) שבות: אי בהקטרה. רבי יוסי היכי מיחייב חטאת משום שבת דקס"ד חטאת מיחייב ליה: **האמר ר' יוסי** בפ"ק הבערה ללא יאשה: **בשמיטה פרו של ר"ג.** ציוס הכפורים דשמיטה אז מלככה היה ומשום זרות נמי איכא כדנרי האומר ציומא צפרק ערך צקלפי (דף נב.) שמיטה פרו צור פסולה: **אפי' רבן הדיוט נמי.** דהא מאן דפסילי לויף טעמא מאהרן וחוקה דכתיב והקריב אהרן (ויקרא טו) וכתיב בסוף הפרשה לחקת עולם וכל היכא דכתיב חוקה עיובא הוא אלאמא אהרן דוקא: הכי גרסי' **מידי חטאות קמי או לאוי קמי.** איסורי הוא דקחשיב: **בתנאי ומפרישין אופן ג' חדשים.** שלא לחזור לבעליהן שמא מעוברות הן וצניהם ממורים ובעינין הצמנה בין זרע כשר לזרע פסול שלא יתלו העוצרים בצעליהן: **אם היו כהנים.** בגמ' [לה] [מפרש: גמ' שש עשרה חטאות. לכל אחד ארבע זמן לנשים דעל שניהם הוא אומר ונכרתו הנפשות העושות (ויקרא יח): **ואונם בישראל משרא שרי.** לבעלה דילפינן (כחצות דף נא:) מוה"א לא נתפשה (ה) הא נתפשה מותרת: **מפרישין אופן שמא מעוברות הן.** ולאחר שלשה חדשים מותרות אע"ג שגדולות הן: ומאן מינה הוחלפו שמעו מינה ומאן

קפרא תיובתא זר ששימש בשבת במאי אי בשחיטה שחיטה בור כשרה א ואי בקבלה והולכה טעלו בעלמא הוא אי בהקטרה והא"ר יוסי הבערה ללא יצאתה אמר רב אחא בר יעקב בשחיטת פרו של כהן גדול וכדברי האומר שחיטת פרו של כהן גדול בור פסולה אי הכי מאי איריא זר אפילו כהן הדיוט נמי שזר אצלו קאמר מתקין לה רב אשי מירי חטאות קתני או לאוי קתני אלא איסורי בעלמא קא חשיב למאי נפקא מינה לקוברו בין רשעים (א) גמורים: **בתנאי** "שנים שקידשו שתי נשים ובשעת בניסתן לחופה החליפו את של זה לזה ואת של זה לזה הרי אלו חייבין משום אשת איש ואם היו אחין משום אשת אח ואם היו אחיות משום אשה אל אחותה ואם היו נדות משום נדה (ב) ומפרישין אותן שלשה חדשים שמא מעוברות הן (א) ואם היו קטנות שאינן ראויות לילד מחזירים אותן מיד ואם היו כהנות נפסלו (ב) מן התרומה: **גמ' החליפו מדי ברשעיה** עסקינן ותו הא דתני רבי חייא הרי כאן עשרה חטאות אי במזיד מי איכא קרבן אמר רב יהודה תני הוחלפו הכי נמי מסתברא דקתני סיפא אב היו קטנות שאינן ראויות לילד מחזירין אותן מיד ואי במזיד מי שריא הא לא קשיא (ב) פיתוי קטנה אונם יגיהו יואונם בישראל משרא שרי אלא דקתני מפרישין אותן שלשה חדשים שמא מעוברות הן הא לאו מעוברות שריין ואי במזיד מי שרי אלא לאו שמע

גליון הש"ס

גמ' טעלו בעלמא הוא עיין פ"ה דף נב ע"ב דמ"ה טעלו: שם והאמר ר"י הבערה ללא יצאתה. עיין ב"ב פ"ב דשבת סוף ה' ה' דמשני כיון דהא רותה צניטלס כמבשל הוא: שם פיתוי קטנה אונם. ע"י כחצות ט ע"ה דמ"ה וא"כ:

הגהות הב"ח

(א) גמ' בין רשעים גמורים. כ"ג פ"ה דהמורים: (ב) רש"י ד"ה למאן שירא כדומר מאן מינייהו: (א) תוס' ד"ה האמר ר' יוסי וכו' צ"ל הנשרפין וליתרו נמי משום איסור אשת איש: (ד) בא"ר ר' יוסי אס עבר זקן ונשא: (ה) בא"ר משום דטמא שמישם מיתה:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] גמ' ואי בקבלה והולכה טעלו בעלמא הוא. כ"ג ע"י שער המלך פ"ז מלמדת לזכר סוף הלכה כ"ה דהא רותה וא"י יעשה דף לא ע"ד:

מוסף רש"י

הבערה ללא יצאת. מכלל שאר ההלכות לומר לך שאין צב כרת וסקילה אלא לאו בעלמא (פנהדרין לה: וכתי"ש שם סב. ועי"ל (א) שאין צב כרת וסקילה כשאר מלמדות אלא מה שאמר צב (שבת עב.) לקוברו בין רשעים גמורים. שרשע נקבר אלא רשעים (ע"ל רב: ע"ש).

תוס' חד בקמאי (המשך)

ובי בשופטות מתוך י"ב לאחר י"ב לחיובי י"ב ומתוך י"ג לאחר י"ג לחיובי איהו וכ"ת אם קדשו בתוך י"ג או ביום סוף י"ג קדושי קטן הוא ואין קדושי קדושין אפי' גמ לא צריכה איכא למימר משכחת לה כגון שקדש לטרף י"ג שהיא מקודשת לאחר י"ג ואליבא דר"מ היא דאמר אמת דבר שלא בא לעולם ואית דגרס בשופטות מתוך שלשה לאחר שלשה לחיובי אינהו ומתוך י"ב לאחר י"ב לחיובי אינהו פירוש כגון שהיו גדולים וקדשו בנות קטנות פחותות מבת

שלשה ותנן קדושין באיביה שהן קדושי תורה ושפעה הבנות מתוך שלש (לאחר שלש) דפחותות הבנות שלש אין חיובין עליהן לא משום אשת אח ולא משום חיוב (א) וכשהיו אחת א' וכשהיו הן לאחר י"ג חיובין ד' חטאות הן: (א) נבלה דל"ל ולא משום אשת איש וכו' ע"ל כולל צבת אחת וכשהיו הן י"ג חיובין הן י"ג חטאות.

דאית ליה איסור כולל באיסור מוסף ואיסור בת אחת א"נ כר"ש ובאיסור בת אחת ואקשי' בשלמא כולהו משכחת ליה דשור אינהו שליה ושוו (עליהן) [אינהן] שליה ופגעו שליה בשליח אלא נדות חזכי משכחת לה אמר רב עמרם אמרי